

Džeina Makbraida
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

„Aleks, tev ir laiks doties
„**A**pie logopēda,” Dženkinsas
jaunkundze teica.

Alekss nokāra galvu. Logopēdija
bija īpaša nodarbība, ko viņam nācās
apmeklēt. Viņam bija grūti izrunāt
dažus vārdus un skaņas. Tādēļ viņam
dažas reizes nedēļā bija jāvingrinās
izrunā runas nodarbību laikā. Ikreiz,
kad viņam nācās pamest ierastās
nodarbības, viņš jutās tik apkaunots!

Viņš pacēla galvu un palūkojās uz
skolotāju. „Vai es varētu to izlaist?”
viņš nočukstēja. „Tikai šodien?”

Šodien uz Alekso klasi bija jāat-
nāk Timonsa kungam, kurš stāstīs
par dinosauriem. Timonsa kungs
strādāja muzejā, kur bija milzum
daudz foršu dinosaurus kaulu. Viņš
pat gatavojās atnest līdzīgu kādu
tūkstošiem gadu senu kaulu! Alekss
negribēja palaist to garām.

Dženkinsas jaunkundze pas-
maidīja. „Tev tik un tā ir jādodas
uz savu runas nodarbību. Taču tu

*Klausīties par dinosaurus
kauliem būtu daudz inte-
resantāk, nekā apmeklēt
logopēdu.*

vari pspēt atgriezties uz Timonsa
kungu runas noslēgumu.”

Alekss centās viņai uzsmaidīt,
taču nespēja. Viņš lēni devās uz
logopēdijas klasi. Šajā nodarbībā
viņi atkal un atkal vingrinājās vie-
nas un tās pašas skaņas izrunāša-
nā. Mācīties par dinosauriem būtu
bijis daudz interesantāk.

„Es neciešu šo muļķīgo skaņu
izrunāšanu,” viņš teica savai logo-
pēdei. „Es jūtos kā bēbis.”

„Tu nebūt neesi mazulītis,”
viņa teica. „Mums visiem kādreiz
ir nepieciešama neliela papildu
palīdzība. Vai tu zini, ka arī es tavā
vecumā apmeklēju logopēdu?”

Tas palīdzēja Aleksam justies
nedaudz labāk. Pārējo nodarbības
laiku viņš cītīgi vingrinājās skaņu
izrunāšanā.

Atgriežoties Dženkinsas jaunkun-
dzes klasē, Alekss pamanīja, ka viņa
draudzene Kortnija dodas projām.

„Kurp tu dodies?” viņš vaicāja.

Kortnija nodūra skatienu.

„Man ir grūtības ar lasīšanu. Man
ir jādodas uz īpašu lasīšanas
nodarbību.” Kortnija izskatījās
nokaunējusies.

„Hei, tas nekas,” Alekss teica.

„Es tikko atgriezos no savas runas
nodarbības. Es visu šo laiku pava-
dīju, atkal un atkal izrunājot vienu
un to pašu skaņu.” Alekss sarauca
degunu.

„Vai tiešām?”

Viņš pamāja ar galvu. „Es
apmeklēju logopēdu jau divus
gadus.”

„Kā tas nākas, ka es par to
nezināju?” Kortnija jautāja.

Alekss paraustīja plecus. „Es
nevienam to neesmu teicis.
Es baidījos, ka citi par mani
smiesies.”

„Es nekad par tevi nesmiešos,”
Kortnija teica. „Man prieks, ka
tu atgriezies laikus, lai apskatītu
dinosaurus kaulu. Tas tik tiešām ir
foršs!” viņa piekrītoši pamāja ar
galvu. „Man tagad jāiet. Tiksimies
vēlāk!”

Drīz vien Alekss uzzināja, ka
viņi ar Kortniju nav vienīgie, kuri
apmeklē īpašās nodarbības.
Tomija apmeklēja nodarbības,
kas palīdzēja attīstīt sociālās
prasmes. Un Bekija darbojās
ar īpašu skolotāju, lai pēc gūtā
savainojuma stiprinātu roku.

Tagad, domājot par savām
runas nodarbībām, Alekss vairs
nejūtās tik slikti. Viņš gribēja palī-
dzēt arī citiem bērniem justies
labāk. Viņš vingrinājās lasīšanā
kopā ar Kortniju un pusdienlaikā
aprunājās ar Tomiju. Ikvienam daž-
kārt ir nepieciešama neliela papildu
palīdzība, un tas nav slikti! ●

Šie notikumi risinājās ASV.

Man tiek snieg-
ta papildu palī-
dzība lasīšanā.

Man tiek
sniegta papildu
palīdzība
sociālo prasmju
attīstīšanā.

Man tiek
sniegta papildu
palīdzība,
lai stiprinātu
manu roku.

Neliela PAPIILDU palīdzība